

Dua, Allah'la Kul Arasında Özel Bir Yakınlık Kılar

Kalbi Allah aşkıyla dolu olan bir kul için dünya hayatındaki en büyük sevinçlerden biri, Rabbine doğrudan yönelerek her şeyi O'ndan isteyebilmesidir. İnsan, pek çok açıdan sınırlı bir varlıktır. Bilgisi sınırlıdır; evrene, hayata ve geleceğe dair her şeyi bilmesi mümkün değildir. Gücü sınırlıdır; her istediğini gerçekleştiremez. Ömrü sınırlıdır; ölümden kaçamaz ve ne kadar yaşayacağını bilemez. İçinde bulunduğu şartlara ve olayların sonuçlarına da bütünüyle hakim değildir. Kendisini ve çevresini kuşatan sayısız sebebin hangi sonuçlara yol açacağını, ne kadar tedbir alır ve çaba gösterirse gösterebilemez. Nitekim Allah, insanın zayıf yaratıldığını bildirmiştir:

Allah sizden yükü hafifletmek ister. Çünkü insan zayıf yaratılmıştır. (Nisa Suresi, 28)

Fakat zayıf ve sınırlı olmasına rağmen insanın önünde sınırsız kudret sahibi Allah'a açılan bir kapı vardır. Kul, isteklerini, şikayetlerini ve taleplerini Allah'a açabilir, içinden geçenleri O'na anlatabilir, ihtiyaçlarını O'na arz edebilir ve Rabbine doğrudan seslenebilir. Dünya hayatında insanın yapmak isteyip de yapamadığı şeyler olabilir, bazı kapılar yüzüne kapanabilir, bazı imkanlar tükenebilir. Oysa Allah'a yönelmenin kapısı her zaman açıktır. Kul nerede olursa olsun Allah'a dua edebilir ve Allah kulunun duasını mutlaka işitir.

Dua yalnızca bir şey istemek değildir; insanın Allah ile kurduğu doğrudan bağın en güçlü biçimlerinden biridir. Kulun Rabbine yönelmesi, O'na muhtaç olduğunu kabul etmesi ve bütün sebeplerin üzerinde Allah'ın mutlak hakimiyetinin bulunduğunu bilmesidir. Dua ettiğinde kendi gücünün sınırlı olduğunu bilir ve sonsuz güç sahibi Yüce Rabbine yönelir. O'na olan muhtaçlığını, hayranlığını, teslimiyetini, sevgisini ve bağlılığını dua ile dile getirir. Kul Rabbine bu şekilde sığınıp yakardığında, Allah ile arasında çok güçlü bir manevi bağ kurulur.

Kuran'da Allah ile kul arasındaki yakınlık anlatılırken duaya özel bir anlam yüklenmiştir. Mümin Suresi'nin 60. ayetinde Allah'ın, "... **Bana dua edin, size icabet edeyim...**" buyurması, bu özel yakınlığa dikkat çekmektedir. Bakara Suresi'nin 186. ayetinde ise Allah, kullarının Kendisini sormaları üzerine, "... **Ben çok yakınım. Bana dua edenin duasına cevap veririm...**" buyurmaktadır. Allah'ın kuluna yakınlığını ve kuluna icabetini doğrudan dua üzerinden ifade

etmesi, duanın Allah ile kul arasındaki yakınlıkta taşıdığı özel anlamı ortaya koymaktadır. Allah'ın, kullarına doğrudan Kendisinden istemelerini ve Kendisine dua ettiklerinde cevap vereceğini bildirmesi, kul için eşsiz bir lütuf ve nimettir.

Dünya hayatı bir sebepler dünyasıdır. Dünyada her şey birtakım sebepler üzerinden gerçekleşir. Dolayısıyla insan, hayatı boyunca çeşitli sebeplere başvurur. Hastalandığında ilaç kullanır, susadığında su içer, bir ihtiyacını karşılamak için çaba gösterir. Bunların her biri Allah'ın yarattığı sebepler içerisinde gerçekleşir. İnsan, kendisine verilen imkanlarla bu sebeplere dayanarak hareket eder ve bir sonuca ulaşmayı bekler. Ancak bütün bu sebeplerin üzerinde, onları yaratan ve sonuçlarını meydana getiren Allah vardır.

Dua da Allah'a yönelmek ve O'na yakınlaşmak için bir sebep, bir vesiledir. Ancak bu sebepler arasında özel bir yere sahiptir. Çünkü insan dua ettiğinde Allah'ın yarattığı başka bir sebebe değil, tüm sebeplerin Yaraticısı olan Allah'a bizzat ve doğrudan yönelir. Bu anlamda dua, sebepler dünyasının içinde yer almakla birlikte, Allah'a bizzat ve doğrudan yönelen bir sebep olması bakımından diğer sebeplerden ayrılır. Nitekim evrenin kendi içindeki işleyişinde sebepler hep birbirini takip eder. İnsan susuzluğunu gidermek için suya yönelir, şifaya vesile olması için ilaç alır. Bunların her birinde insan, Allah'ın yarattığı bir sebebe başvurur ve sonucu bekler. Dua ettiğinde ise doğrudan Rabbine yönelir ve O'ndan ister.

Kul için imkansız görünen bir şey, Allah için imkansız değildir. İnsan dua ederken kendi imkanlarının sınırlarına takılmamalı, Allah'ın sınırsız kudretini esas almalıdır. Nitekim insan için gerçekleşmesi imkansız gibi görünen bir şey, Allah için çok kolaydır. İnsan, kendi kısıtlı imkan ve bilgisiyle değerlendirdiği için bazı şeyleri mümkün, bazılarını ise imkansız görebilmektedir. Oysa Allah için yaratmak birdir. Kuran, Allah'ın bir şeyi dilediğinde ona yalnızca "Ol" dediğini ve onun hemen olduğunu bildirir.

Zekeriya Peygamber'in yaşadığı olay bunun açık bir örneğidir. İleri yaşına rağmen kendisine bir çocuk verileceğinin bildirilmesi karşısında şaşırması, insani ölçüler açısından anlaşılabilir bir durumdur. Hz. Meryem de kendisine bir çocuk verileceğini öğrendiğinde, **"Bana hiçbir beşer dokunmamışken nasıl çocuğum olabilir?"** diye sormuştur. Her iki durumda da Allah'ın melek aracılığıyla bildirdiği cevap aynıdır: **"Bu, Benim için çok kolaydır." (Meryem Suresi, 9 ve 21)** Bu örneklerde insanın imkan ölçüleri ile Allah'ın kudreti arasındaki fark açık biçimde görülür. Allah, bu örneklerde olduğu gibi, dilediği her şeyi sebeplere muhtaç olmaksızın gerçekleştirmeye kadirdir.

Dolayısıyla dua, Allah'tan istenen şeyin büyüklüğü veya küçüklüğüyle ya da insan aklının onu mümkün veya imkansız görmesiyle sınırlandırılmaz. İnsan için çok büyük görünen bir isteğin gerçekleşmesi ile küçük görünen bir isteğin gerçekleşmesi Allah'ın kudreti açısından farklı değildir. Allah'ın kudreti karşısında tüm sebep ve sonuçlar O'nun iradesine bağlıdır.

Duanın özel konumu, **“De ki: Duanız olmasa Rabbim size ne diye değer versin?” (Furkan Suresi, 77)** ayetinden de açıkça anlaşılmaktadır. İnsanın değerinin dua ile ilişkilendirilmesi, duanın Allah ile kul arasındaki ilişkide ne kadar özel bir yere sahip olduğunu göstermektedir.

Duanın kaderle ilişkisi de doğru anlaşılmalıdır. Dua, kaderin dışında gerçekleşen bir müdahale değildir. Dua ettiğimizde olayların kaderin dışında değiştiği düşünülmemelidir. Çünkü dua eden kul da, duasının sonucu da Allah'ın ezeli bilgisi ve iradesi içindedir. Kulun dua etmesi ve duasına karşılık gerçekleşecek sonuç, ezelde belirlenmiş kaderin bütünü içerisinde yer almaktadır. Allah dua ettirdiği için kul dua eder. Nitekim Allah'ın dilemesi dışında insanın dilemesi dahi gerçekleşmez. Kuran'da, **“Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz...” (İnsan Suresi, 30)** buyurulması bu hakikati ortaya koyar. Bir başka ayette bu gerçeğe şöyle dikkat çekilir:

Göklerin ve yerin hükümranlığı yalnız O'nundur ve bütün işler ancak O'na döndürülür. (Hadid Suresi, 5)

Bu nedenle kul dua ederken de gayret ederken de sonucu kendi çabasının belirleyeceğini düşünmemelidir. Sebeplere başvurmak ve elinden geleni yapmak kulun görevi ve ibadetidir, fakat bütün sebeplerin ve gayretlerin sonunda ortaya çıkacak sonucu yaratacak olan, daha da doğrusu bu sonucu ezelde yaratmış olan Allah'tır. Dua ederken kaderin dışında bir gelişme olacağı beklentisine kapılmamak çok önemlidir. Dua, Allah'ın kader içerisinde yarattığı ve ayetlerde vurguladığı bu özel sebep, özel vesile üzerinden, bu imkanı büyük bir fırsat ve lütuf görerek doğrudan Allah'a başvurmaktır. Burada kul, bu sebepleri yaratanın da sonuçları meydana getirenin de, ettiği duayı ezelde ona ettirenin de Allah olduğunu bilmeli ve bu gerçeği asla unutmamalıdır.

Kul, sahip olduğu büyük nimetin farkında olmalıdır: Dilediği her an Rabbine yönelebilir, O'na içini açabilir, ihtiyaçlarını ve isteklerini doğrudan O'na arz edebilir. Ona düşen, kendisine sunulan bu olağanüstü imkanı Allah'a yakınlaşmak için çok iyi değerlendirebilmektir.

<https://www.harunyahya.info/makaleler/dua-Allah-la-kul-arasinda-ozel-bir-yakinlik-kilar>